

RUMENA BARVICA

By

INGA BAU

INT. /EXT. AVTO - DAN

Star rdeč Renault 4 vijuga po razpokani asfaltni cesti. V njem sedi tričlanska družinica - ULA (4), MARKO (35) in TATJANA (28). Brez klime je vsem trem v poletni vročini neznosno.

Tatjana ima svoje dolge temne lase zvite v figo na vrhu glave. Nekaj pramenov, ki so ji ušli iz fige ima prilepljenih na tilnik. Na sovoznikovem sedežu sedi vzravnano in opazuje svoj odsev v ogledalu, medtem ko si poskuša namazati ustnice s temno rdečo šminko.

TATJANA
(šepetajoče, nato čedalje
glasneje) Ula... Ula. Ula!

Ula se zdrzne iz svojega zamišljenega stanja - opazovala je obris svoje potne dlani na zadnjem vetrobranskem steklu.

ULA
Ja mami?

Tatjana v ogledalu ujame Ulin pogled in se ji nasmehne.

TATJANA
Si kaj lačna? Rabiš, da se kje
ustavimo?

Ula zamenca na svojem otroškem sedežu in trdno prime rumeno barvico, ki je samevala poleg njenega sedeža ter začne z njo zamišljeno drgniti po varnostnem pasu.

V tistem trenutku Marko sunkovito obrne volan in začne trobiti. Uli iz potne dlani pade barvica pod Tatjanin stol, vendar Ula tega ne opazi, saj zmedeno gleda naokoli.

MARKO
Pazi kje vožš, budala!

Razmršena in s šminko popacana Tatjana srborito pogleda Marka.

TATJANA
A ne morš bl pazt na cesto?! Na
izlet gremo, nočeš da ima Ula
kasneje travme ker si jo
prestrašil !

MARKO
Nisi vidla kako je skoču v moj pas!

Ula ob omembi svojega imena zastrže z ušesi in se obrne proti Tatjani in Marku.

ULA

Oči, kdaj bomo prispeli?

TATJANA

(Sladko) Ne dolgo, na zemljevidu je pisalo da bi se moral grad skrivati tu nekje.

Ula veselo pokima in se nasloni nazaj v svojem sedežu.

Marko pogleda skozi okno in si obriše potno čelo.

MARKO

Veš, Tatjana. Sem razmišljal... Ker je tako lepo vreme, bi jaz mogoče za kakšno uro skočil malo posneti tale grad, potem bi se pa vama pridružil, kaj praviš?

Marko pogleda Tatjano z velikimi čokoladno rjavimi očmi polnimi upanja. Tatjana se namršči in mu želi odgovoriti, ko oba zaslišita Ulo.

ULA

Vau! Mami, oči lejta!

Izza krošenj dreves se pojavi mogočna podoba gradu Snežnik. Ula se navdušeno prilepi ob steklo z dlanmi in obrazom vred. Njene iskrece se oči tavajo po celotni podobi veličastnega gradu.

EXT. PARKIRIŠČE GRADU SNEŽNIK - DAN

Ula se navdušeno zapodi iz avta in začne skakljati po pesku parkirišča, medtem ko se Marko in Tatjana pričneta tiho kregati.

TATJANA

A me ti hecaš? Rekli smo da gremo na družinski izlet, ti si pa s sabo privlekel fotiča?

MARKO

Tatjana, prosim te. Rekel sem, da se vama danes posvetim in se vama bom, ampak zdele je res super svetloba in ne vem kdaj bom naslednjič v teh koncih. To morem izkoristit.

Tatjana se namršči, pogleda letečo Ulo in prekriža roke.

TATJANA

No, upam da si boš uspel vzeti nekaj časa za svojo hčerko. Veš koliko noči jo moram že tolažit, ker te ni domov?

MARKO

Tatjana...

Tatjana grdo pogleda Marka z rosnimi očmi.

TATJANA

Vse kar si želi je, da bi ji prebral pravljico za lahko noč. A je to tako težko?

Po krajši tišini in nekaj gledanja v daljavo, Tatjana ponovno pogleda tihega Marka.

TATJANA

Ma da se mi dons ukvarjaš z njo. Obožuje te, dokaži mi da si to zaslužiš.

Marko se veselo nasmehne Tatjani, njegove oči se zaiskrijo, stisne ji rame in jo glasno poljubi na lice.

MARKO

Hvala ti. Res bom hitro!

Marko s tavajočim pogledom izsledi Ulo in ji nakaže naj pride bližje, medtem ko odpira prtljajnik in ven jemlje svojo fotografsko opremo. Ko Ula prihiti bližje, Marko veselo spregovori.

MARKO

No dekleti, najbolje da ustvarimo bojni plan. Kaj pravita?

ULA

Ja! Mami, kam gremo najprej?

Ula zagleda fotoaparatus v Markovih dlaneh in navdušeno zacvili.

ULA

A bova pomagale očiju?

TATJANA

(Se kislo nasmehne) Zdi se mi, da sem videla v priročniku da se tu nekje skriva studenec. Kaj ko bi ga poskušali najti, oči se nama bo pa nato pridružil?

Marko se hitro strinja s Tatjano, medtem ko se Ula rahlo razžalosti.

MARKO

Super ideja! Potem vaju bom pustil na miru, sam pa grem na lov za najboljši posnetek.

ULA

(žalostno) Potem ti ne morem pomagati?

MARKO

(Nezbrano) Žal mi je ljubica, ampak res morem delat. Ampak bodi prosim pridna zame, prav?

Ula pokima, a jo Marko ne vidi, saj že brklja po svojem fotoaparatu. Preden se oddalji od avta pa ga Ula ustavi.

ULA

Oči! Kaj pa moje barvice?

Marko malce zardi in se popraska po bradi.

MARKO

Seveda, le kako bi lahko pozabil...

Marko odpre prtljajnik in ven vzame bel blok ter pisane barvice. Medtem se Tatjana začne pomikati proti gradu, saj se ne želi kregati z Markom pred Ulo. Marko medtem počepne, da lahko lažje pogleda Ulo v oči.

MARKO

Izvoli. Veš kaj narediti?

Ula zavije z očmi, vzame barvice in blok ter jih stisne k prsim.

ULA

Seveda, isto kot vsakič. (Oponaša očetov glas) Nariši vse, kar vidiš.

MARKO

(V smehu) Pridna. Na koncu pa mi boš pokazala kaj vse sta z mami videle, kajne?

ULA

Najbrž...

Ula brcne nekaj kamenčkov na tleh, da odfrčijo vse povprek.

ULA
 Oči... A mogoče veš kdaj boš
 konec?

MARKO
 Res ne bi vedel... Ampak pravljico
 za lahko noč pa dobiš, a prav?

Marko poljubi Ulo na celo in ji razkuštra lase.

MARKO
 No zdaj pa pohiti, da ujameš mami.

EXT. PARK - DAN

Ula dohiti Tatjano in se ji ovije okoli noge.
 Tatjana pogleda zadihano Ulo ter jo vzame v naročje.

TATJANA
 No, princeska. Kam greve, levo ali
 desno?

ULA
 (Zamišljeno) Levo... Ne, desno!

TATJANA
 Prepričana?

Ula vneto pokima in Tatjana začne počasi hoditi po
 makadamski potki.

ULA
 Mami, misliš da bo oči kmalu
 končal?

TATJANA
 (Resno) Bova videli. Obljubil nama
 je izlet, kajne?

ULA
 (Po krajši pavzi) Ja, ampak to je
 obljubil tudi včeraj. In dan pred
 tem... In dan pred tem. (Potiho)
 Rekel je, da mi bo potem prebral
 pravljico za lahko noč... Mami?

TATJANA
 Ja?

ULA
 Zdaj me lahko odložiš, nisem več
 utrujena.

Tatjana previdno položi Ulo na travo, ona pa se usede in začne risati v svoj beli blok. Čez nekaj časa se zraven nje usede tudi Tatjana. Ula preneha risati in potisne blok proti Tatjani.

Tatjana pogleda otroško risbo in se nasmehne.

TATJANA
Bravo, Ula. Zelo lepo.

Popravi pramen las, ki leze Uli v oči.

TATJANA
Mi boš povedala, kaj si narisala?

Ula začne kazati na posamezne elemente na svoji risbi in jih opisuje.

ULA
Tole je jezero. Grad, oči, ti, jst, drevesa...

TATJANA
Zanimivo. Zakaj je pa oči tako daleč stran narisane?

ULA
(Malce pokroviteljsko) Ker skos dela in je zaseden. Ti si pa vedno z mano.

Ula sramežljivo pogleda Tatjano in se ji nasmehne.

TATJANA
(Z rosnimi očmi) Hvala Ula.

ULA
(Presenečeno) Zakaj pa?

TATJANA
(Se zasmеji) Ker si ti ti.

Ula zardi in želi nadaljevati z risanjem, ko ugotovi da manjka ena izmed barvic.

ULA
(Zaskrbljeno) Mami, kje je pa rumena?

TATJANA
Rumena kaj?

ULA

Barvica. Ne najdem rumene barvice!

Ula dobi histerični napad, Tatjana jo poskuša potolažiti.
Ula naenkrat pobegne in Tatjana jo prične loviti.

TATJANA

(Panično) Ula! Ula, ustavi se!

INT. GRAD SNEŽNIK - POZNO POPOLDNE

Ula pobegne v grad in Tatjana sledi odmevom njenega teka.
Naenkrat se odmevi ustavijo in Tatjana zasliši hlipajočo
Ulo.

ULA

(V solzah) Oči! Kdaj boš končal?
Gremo domov!

Marko poskuša žonglirati fotoaparatus v eni roki in jokajočo
Ulo, ki ga vleče za zapestje druge roke.

MARKO

Ula, ne zdaj. Tole moram pofotkati
dokler je še prava svetloba.

TATJANA

(Se histerično zasmehi) Prava
svetloba?! Prava svetloba... Rajši
se ukvarji s tvojo tamalo k pa s
pravo svetlobo. Mogoče mal spust
ta aparat in jo vpraši zakaj se
sploh joka.

Marko jezno odloži fotoaparatus in pogleda Tatjano, medtem
ko se ga Ula še vedno oklepa in glasno hlipa.

MARKO

A ti to men resno? Cele dneve
garam, potem mi pa ti mečeš tamalo
naprej? Sama si hotla dons z mano.

TATJANA

(Jezno pihne) Dobr sem vedla, da ti
ne morem verjet. Kdaj si pa v
zadnjem cajtu hotu z nama ven it.
Ampak v tem mescu si bil vsega
skupi trikrat doma, da si lahko
dal tamalo spat.

MARKO

(Se namršči) To pa ni res...
(Pogleda Ulo, ki je medtem začela nežno hlipati) Ula. Kdaj sva nazadnje brala pravljico?

ULA

(Kolcne) Dva tedna nazaj... K je pršla babi na obisk.

MARKO

(Si pomane obraz in zašepeta Tatjani) A je res že tok dolg od tega?

TATJANA

(Jezno pokima) Zakaj misliš da sem hotla, da gremo dons na družinski izlet? Ula rab očeta...

MARKO

(Zavzdihne) Okej, Ula prid sem.

Marko zavihti Ulo na bok in se z njo pomakne na bližnji stol.

MARKO

No Ula, kakšno pravljico bi rada slišala?

ULA

(Si obriše solzo in začudeno pogleda Marka) Ampak saj še nisem zaspana?

MARKO

(Se žalostno nasmehne) Vem, še vedno bi ti rad povedal eno pravljico. Bi eno, ki jo že poznaš ali eno novo?

ULA

(Pogleda svoje prepletene prste v naročju) Novo prosim.

Marko pogleda Tatjano, ki stoji malce vstran. Marko ji z usti nakaze "oprosti mi", Tatjana se mu nasmehne in pokima. Nato se oba obrneta proti Uli.

MARKO

(Pripovedno) Nekoč, pred davnimi časi je živela princeska Ula...

Ula nasloni glavo na Markovo ramo, zapre oči in se potopi v pravljичni svet.

MARKO

(Pripovedno) ... Njena mati, kraljica Tatjana je bila ljubeča in potrpežljiva, kljub temu, da sta ji princeska Ula in kralj Marko kdaj pa kdaj kakšno ušpičila...

Konec